

Madiba se Gunsteling Volksverhale

Die Ring van
die Koning

***Hierdie vryloopverhaal deur die kinderboek
spesialis Jay Heale dra eggo's van mitiese
Afrika-koninkryke soos die manjifieke,
fabelagtige Monomotapa saam.***

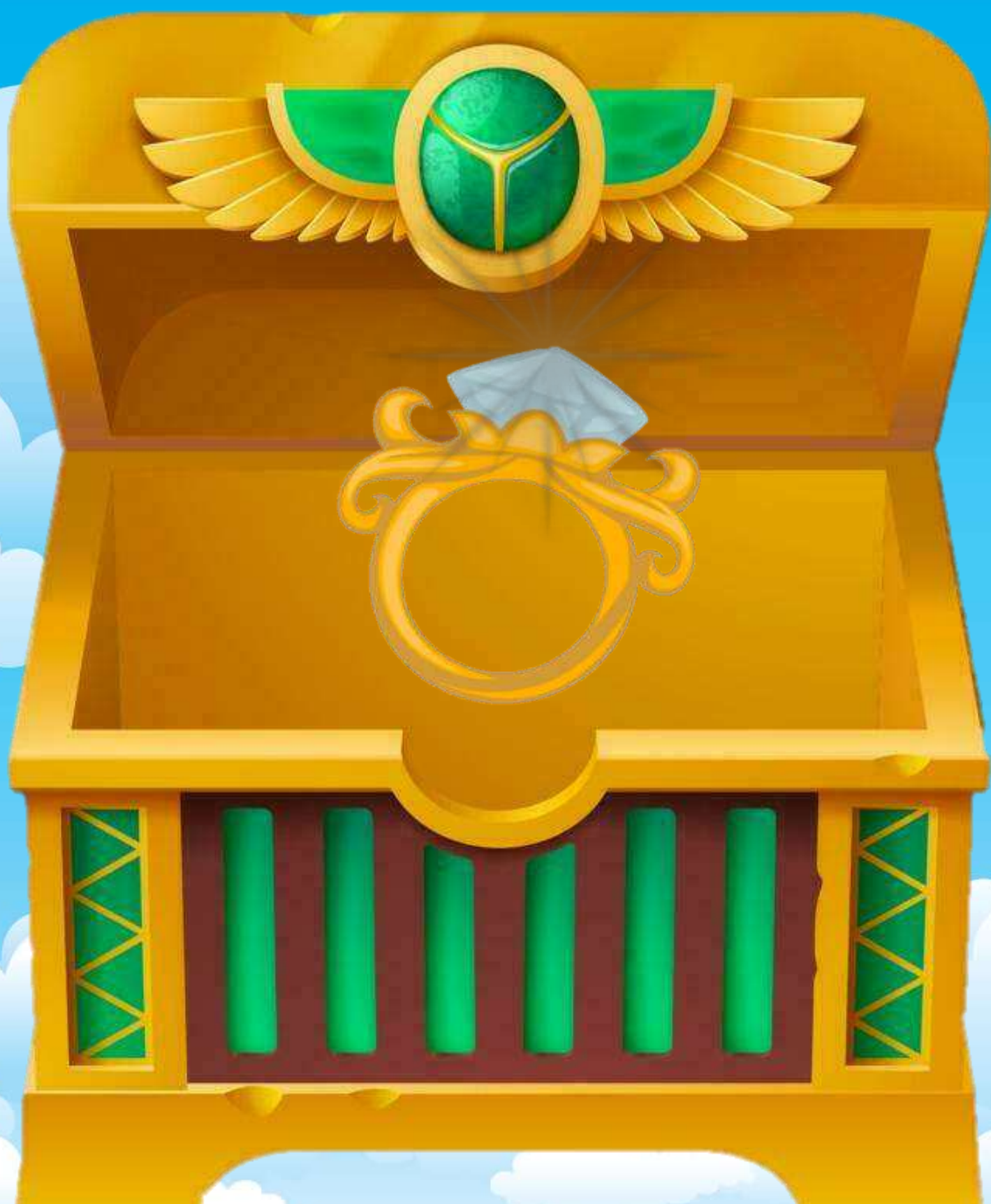
Eens was daar 'n koning – 'n koning met 'n ring. In daardie ring lê die geheim van sy krag en grootheid.

Die ring was gemaak van goud wat teen die Nylrivier opgetrek het, met silwer ingelê wat die Kongorivier opgebring het, en met diamante bo-op die Zambezirivier – so het die storie gegaan, hoewel presies waar dit vandaan gekom het, was niemand seker nie.

Die ring was so kragtig dat wie dit ook al gedra het teen al die dodelike gevaar beskerm was. Dit het beteken dat, maak nie saak hoeveel mense om die hoek aangestorm het met spiese en byle of met pyle sou skiet nie, die koning kon nooit seerkry nie – mits hy natuurlik die ring gedra het.

Die koning het die tower ring elke uur van elke dag gedra, behalwe wanneer hy vir sy seremoniële bad gegaan het. By hierdie geleentheid is die koning na die kristalhelder poel langs die waterval gegaan.

Daar het al sy dienaars en sy kinders en sy baie vrouens laag
voor hom gebuig, en toe weg gedraai uit die oog.

Sodra hulle vertrek het, sou die koning sy kroon van goud en ivoor en pouvere, sy mantel en sy en edelgesteentes, sy sandale van ebbehout en renostervel en sy klead van die suiwerste linne uittrek.

En dan neem hy sy ring en steek dit weg op 'n plek wat so geheimsinnig en goed versteek is dat nie eers sy dienaars, sy kinders, sy baie vrouens kon die geringste raai kon maak oor waar dit was nie.

En sodra hy klaar was met sy koninklike bad, was die ring die eerste ding wat die koning weer aangesit het, voordat hy toegelaat het dat iemand naby hom kom. Hy het die ring waardeer, want dit het hom die magtigste koning in Afrika gemaak.

Maar die dag het aangebreek toe hy druipend uit sy seremoniële bad in die warm son gestap het om te sien dat die ring nie meer daar was nie.

Eers met verbasing en toe met vrees het die koning sy geheime skuilplek en rondom dit deursoek. Die ring was weg. Iemand – iemand onder al sy bediendes en sy kinders en sy baie vrouens – moes die skuilplek ontdek het en dit gewaag het om die ring te vat.

Die koning was woedend. Maar hy was ook bang. As hy groot belonings aanbied vir die vind van die ring, dan sal almal weet dat hy dit nie meer het nie. Hulle sou weet dat hy nie meer teen skade beskerm is nie. Hulle sou weet dat hy nie meer die magtigste koning in Afrika was nie.

Dae lank sit die koning bekommerd. Hy stap op en af in sy
privaatkamer; hy het ure lank na die grond of na die lug
gesit en staar; hy kon nie slaap nie.

Al sy vrouens het hul koppe in hartseer
geskud, en sy kinders het weg gebly.

Dit was sy gunsteling vrou wat hom oorreed
het om haar te vertel wat fout was. Dadelik
het sy na die huis van die wysste van al die
waarsêers gegaan, 'n man met die naam van
Zafusa.

Met wilde oë en armbande wat aan sy arms klingel, het Zafusa die binnehof ingespring waar die koning gestaan het. Pluim vere dans en waai van sy koptooisel.

Hy het stil geluister terwyl die koning hom
vertel van die gesteelde ring.

Toe maak Zafusa een van die leersakkies oop
wat aan sy kralegordel gehang het en haal
die stel bene uit wat hy gebruik het om die
antwoorde op moeilike vrae te kry.

Zafusa het 'n kol in die sand glad gemaak en die bene na die lug gehou, 'n skerp kreet gegee en dit dan laat val. Versigtig ondersoek hy die patroon waarin hulle gelê het.

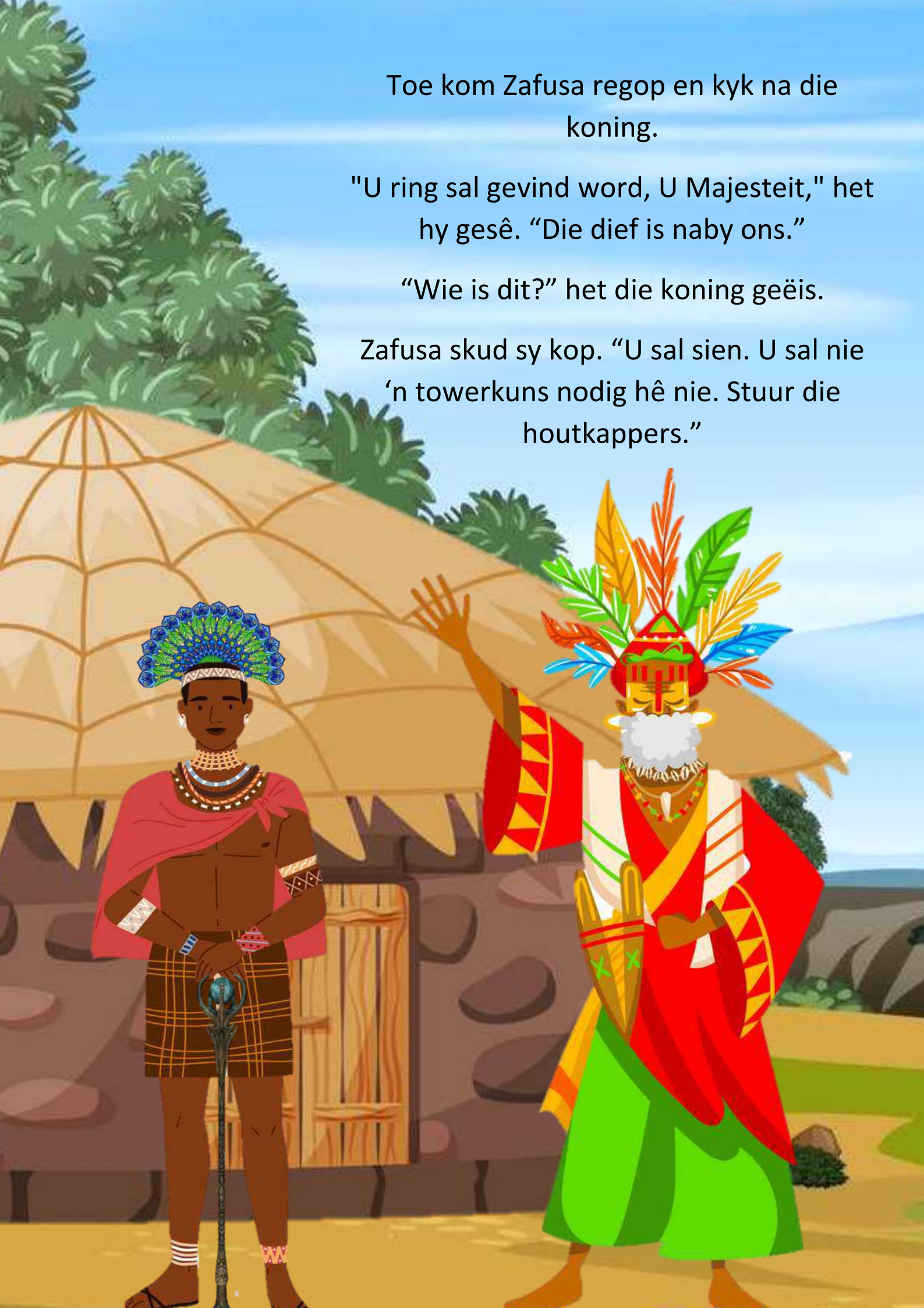

Toe kom Zafusa regop en kyk na die koning.

"U ring sal gevind word, U Majesteit," het hy gesê. "Die dief is naby ons."

"Wie is dit?" het die koning geëis.

Zafusa skud sy kop. "U sal sien. U sal nie 'n towerkuns nodig hê nie. Stuur die houtkappers."

Die koning het dit dadelik gedoen, en
Zafusa het aan hulle verduidelik wat
nodig was.

Met dagbreek die volgende dag was almal wat moontlik die geringste kans kon gehad het om die ring te steel byeen op die groot plein voor die dorp.

Die koning het verskyn en staar stil na die buigende mense.
Toe klap hy hande en soldate het oral op die plein verskyn,
gereed en gewapen met skerp gemaakte spiese sodat
niemand kon ontsnap nie.

Deur 'n klein boog het Zafusa verskyn, met 'n vreemde
aantal reguit houtstokke. Hulle het die stokke in die middel
van die vierkant opgehoop.

Zafusa het om die stokke gedans en gesing in 'n taal wat niemand voorheen gehoor het nie, en dit was vir selfs die kleinste kind duidelik dat hy die stokke toor. Uiteindelik, op bevel van die koning, is almal op die plein een stok gegee.

"Kyk mooi!" het Zafusa hardop gesê. "Hierdie stokke is vol krag. Moenie hulle verloor nie. Hou dit vandag by jou. Bring hulle môre met dagbreek terug hierheen. Soos die son opkom, sal ons sien wat ons sal sien."

Stokke van krag! Al die mense was verstom – die stokke
het so gewoon gelyk. Hulle het stokke met mekaar
vergelyk – almal het net dieselfde gelyk. 'n Paar was 'n
bietjie dikker of dunner, maar hulle was almal ewe lank.
Trouens, hulle was almal presies die selfde. Hoe vreemd!

Die wagte het opsy geskuif, en die bediendes, kinders en vrouens is toegelaat om te vertrek – natuurlik agteruit geskuifel, want niemand het ooit teen die koning gedraai nie. So, hulle het almal gesien hoe die koning met 'n vinger vir sy gunsteling vrou sein.

Terwyl sy voor hom staan, fluister hy in haar oor: “Die dief is so goed as gevang. Die stok sal hom vang. Hierdie nag sal die stok van die dief in lengte groei met die breedte van drie vingers. Maar moet vir niemand sê dat ek so gesê het nie.”

Terwyl hy by die uitgekerfde deur instap, het al die vrouens, kinders en bediendes om die gunsteling vrou saamgedrom om uit te vind wat die koning gesê het. Nou, die gunsteling vrou was 'n baie versigtige vrou.

Sy het nie 'n woord vir enigeen van hulle gegee nie,
behalwe vir haar eie ekstra spesiale vriendin.

Daardie vriendin was ook 'n betroubare vrou, en sy het dit net vir haar ma en haar wyse ou tante vertel. Maar die vreemde ding was dat teen die tyd dat die son die aand ondergaan, dat elke enkele persoon wat op die plein was geweet het dat die dief se stok teen dagbreek in lengte sou gegroei het met die breedte van drie vingers.

Die nag het so vinnig en stil gekom soos altyd.

Toe die eerste skynsels van dagbreek wys dat die nag verby was, het skare op die plein saamgedrom en almal het hul stokke gehad.

Die son het in die lug gekruip, en skielik was Zafusa daar, met 'n blink spies in sy hand, wat na die mense gluur.

Die koning het verskyn, gedra op sy spesiale reisbed met die volstruisvere. Langs hom het die hoofbouer in die koninkryk geloop en sy maatstaf gedra.

Stok na stok was gemeet, reg deur die vierkant. Nie een van hulle het so lank as 'n vingernael gegroei nie.

Maar daar was een stok, gedra deur 'n swetende bediende met 'n onbetroubare kyk in sy oë, wat presies die dikte van drie vingers korter was as die res van die mense s'n.

"Daar is die dief!" het Zafusa gegil, hy spring hoog in die lug en waai met sy hande.

"Vat hom!" het die koning geskree en hy het die koninklike wagte beveel om op te tree.

"Voer hom vir die leeus!"

Die dief het dadelik vergeet dat die ring hom beskerm en hy het op sy knieë geval en gehuil en gepleit. Hy het die ring van die hand wat hy weggesteek het afgehaal en dit aan die koning gegee en nog 'n bietjie gehuil en om genade gesmeek. En die koning was so bly om sy ring terug te kry en om weer die magtigste koning in Afrika te wees dat hy toegelaat het dat die koninklike leus sonder hul ontbyt gaan

Die dief was vrygelaat – vry, dit wil sê behalwe van 'n klein straf. Hy moes drie keer om die stad hardloop, en die kinders het hom al drie keer omgejaag, en hulle het 'n heel ander gebruik vir hul stokke gevind.

“Hoe het jy dit reggekry?” het die koning gevra, terwyl hy besig was om in sy privaatkamer te herstel, en Zafusa het gestaan en kyk hoe sak na sak goud uit die koning se skatkis gebring word. "Jou toorkuns moet selfs sterker wees as die toorkrag van die ring."

“Nie so nie,” het Zafusa gesê. “Ek het vir jou gesê dit sal nie towerkuns nodig hê nie. Al wat dit nodig gehad het, was een baie skuldige man. Hy het so goed geweet dat hy die dief was dat hy regtig geglo het sy stok het gedurende die nag drie vingers lank geword. So, hy het daardie lengte afgesny en gedink niemand sal agterkom nie.”

Zafusa het die sakke goud vasgebind in 'n ekstra skaapvel wat hy die vooruitsig gehad het om saam te bring en het een keer voor die koning gebuig.

“Onthou, daar is meer as een soort towerkrag, U Majesteit!”

THINK

DIGITAL ACADEMY